

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi polji, in veljá po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. v tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXIV.

V Ljubljani, 20. vel. travna 1881.

List 20.

Blagoslovljenje temeljnega kamna za novo cerkev Jezusovega Serca v Ljubljani.

Ravno desetega dne tega mesca, pretečeni torek ob dveh popoldne, se je v Kravji dolini za hiralnico in za subim mlinom vložil prvi kamen v dno, na katerem bo stala nova prijazna cerkev Jezusovega Serca v gotovskem slogu, v veseli spomin slavne poroke vélikega vojvoda in cesarjeviča Rudolfa s Štefanijo, hčerjo belgijskega kralja Leopolda II.

Blagoslovljenje temeljnega kamna se je pa veršilo še le 14. t. m, pretečeno soboto ob osmih zjutraj, po vernitvi milostivega gospoda kneza in škofa Janeza Križostoma iz Dunaja, kjer so bili pri slovesnosti imenovane poroke.

Cerkvena podstava, ki je že nekoliko vložena, je bila krog in krog z mlaji obsajena. Mlaji so bili vsi ovenčani in mnogoterno ozališani. Zlasti veliko zastav in gerbov je bilo viditi, in pa prelepa podoba Jezusovega Serca nad altarjem pripravljenim za daritev svete maše v šotoru, kjer je bil poprejšnji dan po predniku misijonskih mašnikov, g. Janezu Kukoviču, leseni križ postavljen in temeljni kamen za vložitev pripravljen.

Na tem olepšanem prostoru nove cerkve pričakujejo milostivega gospoda kneza in škofa: svetovavec c. kr. deželne vlade Rudolf grof Chorinsky, namestnik deželnega poglavarja dr. Janez Bleiweis, župan ljubljanskega mesta Anton Lašan, misijonski mašniki, ljubljanska duhovšina, stavbeni odbor, in mnogo vérnega ljudstva.

Naj prvo so vikši pastir blagoslovili sol in vodo ter so pokropili mesto, na katerem je stal križ; med tem so pevci peli: „Kako ljubeznjive so tvoje prebivališa, o Gospod!“ itd.

Potem so molili, da bi Bog, dasiravno ga nebo in zemlja ne obseže, vendar blagovolil prebivališa imeti na zemlji, kjer se bo vedno klicalo njegovo sveto ime, da bi ta kraj po zasluženji presvetega Jezusovega Serca, prečiste Device Marije in vsih svetnikov ter po svoji milosti vsacega madeža očistil in čistega ohranil, in da bi On, ki je želje Davidove v delu njegovega sina Salomona spolnil, tudi naše želje v tem delu dopolnil, in da naj bežé od tod vse hudobije, po Jezusu Kristusu, Gospodu našem.

Na to so kamen blagoslovili v čast presvetemu Sercu Jezusovemu ter ga pokropili in na vsaki strani vanj vrezali znamenje svetega križa, rekoč: „V imenu Očeta in Sina in sv. Duha. Amen.“ V naslednji molitvi so Boga prosili, naj prejmejo telesno in dušno zdravje vsi, kateri iz dobrega namena k zidanju te cerkve kaj pripomorejo.

Po tem so klečé molili litanije vsih svetnikov ter Boga in svetnike na pomoč klicali in Boga prosili, naj bi ta kraj obiskal, varoval in ohranil.

Med petjem: „Ako Gospod hiše ne zida, zidavci zastonj zidajo“ so milostljivi gospod knez in škof in povabljeni vikši gospodje svoje imena podpisali na namenivno pismo, katero so prednik misijonskih mašnikov gospod Janez Kukovič z radostnim obličjem déli v temeljni kamen. Pridjanih je bilo tudi več zlatih in srebernih denarjev z letno številko 1881.

Na to so se milostivi škof temeljnega kamna dotaknili ter so ga vložili, rekoč: „V veri Jezusa Kristusa postavimo ta temeljni kamen v to podstavo, v imenu Očeta in Sina in svetega Duha, da naj tukaj živi prava vera in strah Božji ter bratovska ljubezen; in ta kraj naj bo odmenjen molitvi, v klicanje in hvaljenje imena ravno tega Gospoda našega Jezusa Kristusa, ki živi z Očetom in svetim Duhom vse večne čase. Amen.“ Ko sta zidarja temeljni kamen vravnala, so tudi vikši pastir malte nanj vergli in ga s kladvom priterdili ter ga pokropili z blagoslovljeno vodo, pa tudi drugi prostor, na katerem se bo cerkev zidala, med petjem psalma: „Usmili se me, Bog“ itd. in med molitvami, in so prosili svetega Duha, naj bi prišel nad to novo zidanje, ter posvetil dari duhovnov in ljudstva in njih serca očistil. — V poslednji molitvi so klicali k Bogu, naj bi to zidovje nesokrunjeno ostalo, in naj bi vse verno ljudstvo doseglo dari Božje dobrote, katerih bo prosilo, po Gospodu našem Jezusu Kristusu.

Zdaj so vikši pastir, milostivi gospod knez in škof prav prilično ogovorili množico ter povedali, da je ravno 27 lét, ko so bili pričujoči pri vkladnji vogelnega kamna ternovske cerkve v Ljubljani, ki so ga blagoslovili in vložili ranjki škof Anton Alojz l. 1854. Ravno tisto leto je pa tudi Ljubljana z družimi mesti vred praznovala poroko našega svetlega cesarja Franciška Jožefa s cesarico Elizabeto. Ternovska cerkev se je, če tudi z veliko skerbmi, vendar z Božjo pomočjo ko

častljivo zidanje proti nebu povzdignila v lepoto ljubljanskemu mestu. V tem času je Bog razveselil našega svetlega cesarja z naslednikom, cesarjevičem Rudolfom, razveselil pa tudi vse avstrijske narode. Z veseljem smo v duhu spremljali vladarjevega sina v njegovih šolskih letih, z radostjo smo ga gledali razcvetati se v berhkega mladenča, s ponosom smo ga vidili ravnokar dozoreti do moške starosti, ko je bil 10. t. m. poročen s princesinjo Štefanijo Belgijsko. Po vsih deželah našega cesarstva se je obhajala cesarjevičeva poroka z veliko slovesnostjo, postavljali so se spominki za ta imenitni dan, narejale so se ustanove za šolsko mladost, za uboge. Tudi naše ljubljansko mesto ima dobiti prelep spominek „Rudolfinum“, in v spomin tega dne se bo tudi na tem kraju zidala nova cerkve presvetega Jezusovega Serca. Ravno smo blagoslovili in vložili temeljni kamen, ki nam bodi v vedno pričevanje, da, kakor je terdna ta skala, na kateri se bo hiša Božja proti nebu povzdignila, je enako terdna tudi naša zvestoba in enako močna naša ljubezen do cesarske rodovine, da imamo pa tudi terdnost ene vere in ene ljubezni, ki nas mora skleniti v Kristusu Jezusu, ki je, kakor pravi sveti apostelj, skala in vogelni kamen, na kterege se ozira zidanje, ki obseza vso zemljo, in nihče ne more vložiti druge podloge, zunaj tiste, ki je vložena, ktera je Kristus Jezus.

Kakor so se pred 27 leti vsi skerbni popraševali, kako bodo dokončali pričeto delo, enako se slišijo tudi danes glasovi, kako se bo doveršilo zidanje nove cerkve? Ali glejte, ternovska cerkev se je začela zidati, ko Ternovčani in Krakovčani niso več imeli lepega zaslužka poprejšnjih lét, in vendar se je zidanje ternovske cerkve z Božjo pomočjo in z radodarnostjo našega mesta in družih dobrotnikov srečno doveršilo, dasiravno je cerkev z notranjo olupšavo vred imela stroškov 75.000 goldinarjev. Enako smemo upati, da se bo tudi zidanje te nove cerkve v čast Jezusovemu Sercu srečno dokončalo, k čemur bodo gotovo družbani Jezusovega presv. Serca naj več pripomogli, ki jih je v naši deželi okoli 26.000. Ako vsak zmed teh udov v dveh ali treh letih le en goldinar za to cerkev daruje, — in kdo bi tega ne premogel? — je to že velik pripomoček 26.000 goldinarjev. Nekoliko je že darovanega, nekoliko obljubljenega, in božje Serce Jezusovo bode nagnilo serca vérnih, da bodo darovali tudi še drugo, kolikor bo treba.

Napravilo se bode pa pri tej cerkvi tudi poslopje za mašnike, ki bodo v njej opravljali službo Božjo, za mašnike iz družbe sv. Vincencija Pavljanskega. Delavnost usmiljenih sestrá se namreč pri nas bolj in bolj razširja; skerbno opravljajo svoje dolžnosti v bolnišnici, v hiralnici, v sirotišnici — dekliški in deški, v zavetišču, v otroški bolnišnici, v norišnici na Studencu, v jetnišnici v Begunjah. Usmiljene sestre potrebujejo posebnega vodstva za lastno popolnost v keršanskem življenji. Zato so bili poklicani v naše mesto mašniki iz družbe sv. Vincencija Pavljanskega, ki naj bolje vedó, kako so v keršanski popolnosti voditi one, ki jih je vpeljal sv. Vincencij Pavljanski. Oni bodo pa tudi v pomoč našim duhovnim pastirjem, ki sicer, kar moram očitno spoznati, svoje dolžnosti vestno in z gorečnostjo spolnujejo, pa so vendar sem ter tje z opravili preobloženi, da ne morejo vselej vsim postreči, kakor tudi bi radi. Lahko nastane tu in tam mlačnost v duhovnem življenji, ki je zveličanju silo nevarna. Tem nevarnostim nasproti delajo duhovne vaje in ljudski misijoni, in ravno v ta namen so tudi poklicani mašniki sv. Vincencija. Zato se bo zidala ta cerkev, da bodo lože svojemu poklicu živeli.

Vse maše in molitve, ki se bodo v tej cerkvi opravljale, naj vnemajo ljubezen do presvetega Serca Jezusovega, ki naj podeli ves blagoslov cesarjeviču Rudolfu

in njegovi nevesti in vsi cesarski rodovini, in naj razlije obilno blagost nad vérne našega mesta in vse Kranjske dežele.

Premilostivi gospod knez in škof so po tem gniljivim ogovoru vsim pričujočim podelili škofji blagoslov, in prečastiti gospod korar in stolni fajmošter Anton Urbas so oklicali odpustek štirideset dni s pristavkom, da naj za svetega Očeta Leona XIII pobožno molijo.

Poslednjič so milostivi gospod knez in škof v šotoru imeli sveto mašo, in tako je bila lepa slovesnost, če tudi pri nevgodnem vremenu, ob desetih srečno dokončana.

Zdaj pa tudi „Danica“ le želi hitre in zdatne podpore, da bode cesarjevič Rudolf, kadar pride v Ljubljano, kakor je obljubil, že vidil hišo Božjo, ki se je nje zidanje pričelo o veseli priliki njegove slovesne poroke. V ta namen se po cerkvah nastavljajo pušice za milodare. Tudi „Danica“ dotične darove rada sprejema.

—c.

Trojna božja pol

s svetimi stopnjicami na Kranjskem.

IV. Razne molitve in pesmi.

(Dalje.)

Romarjevo slovó od Marije. *)

Še enkrat bi vidil, Marija, te rad,
V naročji pa Sina, tvoj blaženi sad,
Skesan bi pokleknil, o Mati, pred té,
Da Jezus obriše mi grenke solzé.

Le enkrat še vidil bi tvoje sercé,
Bi vidil, kak bije v ljubezni za mé,
In ginjen bi prosil kot nekda j te zdaj,
Marija, poljubiti Dete mi daj!

Le enkrat še vidil bi tvoje oči,
Kjer meni se upanja zar'ja bliší,
In kadar, Marija, ti gledam v okó,
Se zdi mi, da vidim odperto nebó.

Le enkrat še vidil bi žarni obraz,
Kjer vtrinja milote se matrne kras; —
„Marija, Marija! — bi klical serčnó —
Na veke naj zrem ti v obličje svitló.“

Le enkrat še klečal bi rad pred teboj,
Bi vidil, da Mati se jokaš z menoj,
In milega Jezusa prosiš za-mé,
Da on razveselil bi moje sercé.

Le enkrat objél bi še tvoje nogé,
Še enkrat, o Mati, poljubil roké,
Potem rad položil bi trudno glavó, —
Pri tebi, Marija, počival sladkó.

Še enkrat bi pesmico tebi zapél,
Da slovo od tvoje podobe bi vzél;
Potem naj, Marija, ti dušo zročim,
Da zopet v nebesih te večno častim. *Da v trina pesmih
neposredno požarja na šepčeno. Le enkrat bi videl*

*) To pesem sem prepisal od meni neznanega skladatelja, ker se je večkrat pela ob shodih. — Op. V bukvicah bodo pred to pesmijo stale še litanije od žalostne Matere B. in pesem: Žalostna je Mati stala.

V. Kaj so svete stopnjice?

1. Iz Kristusovega terpljenja je znano, da deželni oblastnik Poncij Pilat nad nedolžnim Zveličarjem ni našel nobene krivice. Zato ga je mislil izpustiti. Ali terdoserčni Judje so zahtevali njegovo smert. Zapovē ga toraj bičati, da bi jih morebiti omečil. Na Pilatovo povelje bil je Kristus pripeljan, da ga na očitnem, vzvišenem mestu sodnje hiše ljudstvu pokaže, da naj ga vsi vidijo. Beriški hlapci vlečejo med seboj po stopnjicah Jezusa, ki ima na glavi ternjevo krono, na plečih škerlatast plašč, v roki trst v zasramovanje namesti kraljeve palice, ki je z vervmi in verigami zvezan kot hudodelnik, na vsem životu do mesa in kosti ranjen, in ves kervav. Tako grozovito zdelanega in ranjenega pokaže Pilat verh stopnjic na vzvišenem kraji Zveličarja, rekoč: Ecce homo! Glejte, človek! Kdo bi ga ne miloval? — Ali zaslepljeno ljudstvo se ga ni usmililo, temuč je vpilo, rekoč: Križaj ga, križaj ga! — In tako je bil kervaveči Zveličar zopet peljan po stopnjicah navzdol; rabeljni so ga suvali in pahali, tako, da kakor neko izročilo pripoveduje, je na enajsti stopnji onemogel, se zgrudil ter sled svojih kolēn in prelite kervi zapustil.

Ker je te stopnjice naš Gospod in Zveličar s svojimi nogami posvetil, k Pilatu gori in doli gredoč, ker jih je porosil in zaznamnjeval s svojo sveto kervjo, zato se morajo po pravici kot dragocēn spominek bridkega terpljenja njegovega v posebni časti imeti. To so tedaj svete stopnjice v spodnji hiši Pilatovi v Jeruzalemu.

(Dalje sledi.)

Iz življenja Mavricija Tomana.

(Dalje.)

XIII. Nekaj jezuitov iz ječe izpušenih, drugi nadalje po nedolžno terpinčeni.

Devet in trideset jezuitov so 11. mal. serp. 1767 iz naše ječe spustili in poslali na Laško. Med temi je bil tudi o. Janez Henriquez, provincijal portugalske provincije, kterege so nekaj lēt poprej z o. Gabrielom Malagridam, Janezom Aleksander-om in Janezom Matos-om hotli očitno usmertiti, pa so jih na prizadevanje papeževega poslanca le v ječo Belem zaperli. Vzroka, zakaj je Pombal naenkrat devet in trideset naj huje okrivčevanih jezuitov izpustil, nihče najti ni mogel; nekteri so terdili, da zarad zmanjšanja stroškov, drugi pa, da je papežu Klemenu XIII ukljub še več jezuitov natvezel za izderževanje. Omenjeni o. Henrikez je bil dve leti, preden je bil izpušen, moj tovarš v ječi. Leta 1762 je prišel on in o. Ignacij Soarec iz terdnjave Belem in še več drugih k nam, ker Pombal jih zarad preteče vojske v omenjeni terdnjavi ni mislil zadosti zavarovanih. Stregel sem staremu možu, kolikor sem naj bolj mogel, dajal sem mu svojih jedi, večkrat pa sem mu tudi še kaj posebnega na svoji svetilnici skuhal. Naredil sem mu še lastnoročno jezuitovsko obleko in mu jo podaril. Ne morem reči, kako sem si domišljeval nekako ponosno, da sem tudi jaz med tistimi deveti in trideseterimi, ker med njimi je bilo več tujcev in nekteri iz mojega misijona. Celó moja naj boljši prijatla sta bila med njimi. Pa kako sem se bil zmotil, ker celih deset lēt še sem moral po rešenji zdihovati!

Oddal sem sicer svojemu naj zvestejšemu prijatlu pri njegovem odhodu v latinskem jeziku spisano pismo do njegovega veličanstva cesarice Marije Terezije, v kterem sem natanko in živo popisal težavni in preotožni stan nemških jezuitov v julijanski terdnjavi. Ali je to pismo prišlo v prave roke in ali je kak vspēh imelo, ne morem povedati. Gotovo pa je, da avstrijska poslanca

v Lisabonu, Adam Lebcelter in baron Binder, skrivni tajnik kneza Kavnic, sta po naši rešitvi nas zagotovila, da sta po povelju cesarice trikrat na portugalskem dvoru za nas jezuite govorila, pa nič nista opravila.

Čez malo časa so izpraznjene ječe zopet napolnili s starimi in bolehnimi jezuiti, kterih več je bilo iz Goanske provincije, ki so pa do sedaj v gradu vojvoda Aveirskega bili zaperti. Pombal je bil že enkrat teh misel, vse jezuite na Laško pregnati. Pa ravno tisti čas je prišla nevihta nad španjske jezuite, ktere so mislili na laško poslati. Z odpiranjem pisem so na Španjskem zvedeli, da portugalski jezuiti iz grada Aceitamskega s svojim generalom v Rimu dopisujejo, da so od njega dobili dovoljenje si prednika izvoliti in od papeža pooblastenje v svoji kapelici imeti vedno sv. Zakrament spravljeno. Vse to je Pombal zvedel. Kar naglo je tedaj nekaj vradnikov tje poslal, ki so jezuite prav natanko preiskali in našli, kar so iskali. Zarad tega nedolžnega dopisovanja morali so jezuiti deset lēt v naj hušji ječi se pokoriti. Pa veliko njih ni do konca živelo, ostudnost ječe pripravila jih je v neko maloserčnost in drugi za drugim so umirali. Zdaj prišlim, kakor poprej svojim prednikom, sem pomagal, kar sem mogel. Tudi novi poveljnik je prav mehko z njimi ravnal, dal jih je namreč v ječe na posebnem kraju zapreti, hodišče je z močno leseno pregrajo zadelal in ječe odperl. V sredi hodišča je bila velika miza, pri kateri so skup jedli, molili in delali, ob koncu pa je bil altar za maševanje.

Jaz in moj tovarš v ječi sva v sili postala krojaška mojstra in sva potrebne reči delala, zunanji ljudje pa so se čudili, da zamoremo kaj takega napraviti brez poprešnjega učenja. Delal sem tudi iz obrezkov oblačil in iz papirja cvetlice in cele šopke, ktere smo pri nas na altarji imeli, pa tudi v druge cerkve darovali... S takimi deli smo si čas kratili. Tudi smo svojim sobratom delali srajce in drugo obleko, ali stare reči popravljali. Iz blaga, kterege nismo sami več rabiti mogli, narejali smo obleko za revne otroke iz terdnjave, in tako nam je čas naglo tekkel.

Poveljnik, kterege smo zadnjih deset lēt imeli, je vse to zadosti nerad gledal, bojé se, da mu kaj ne odide. Ta človek je bil poprej strežaj in ob enem brivec v Pombalovi hiši... Poslednjič je dobil službo poveljnika naše terdnjave in ječe.

V začetku svoje službe bil je z nami prav dober in prijazen. Ukazal je v vsake vrata napraviti štirivoglato luknjo, da smo dobivali več čistega zraka, pa tudi večkrat je dopustil celo popoldne imeti odperte vrata, da smo mogli drugi družega obiskovati. Pa plača njegova bila je le majhna, in on je hotel le prav gosposko živeti, treba mu je toraj bilo si denarja na kak drugi način pridobivati. V ta namen nas je začel terdo imeti, posebno nas je zatiral, ko je bila l. 1773 družba Jezusova razpušena. Med drugimi rečmi nam je odtegnil vsaki dan merico vina, ker je po njegovih besedah bilo nepotrebno. Ali kaj nam je bolj potrebno bilo, kakor malo vina, ko smo v tako neizrekljivo mokrotnih ječah morali prebivati in smo tako slabi bili?

Drugi jezuiti so tudi vsak po svoji moči delali. Žalostno je bilo videti stare, sive može na tléh sedeti z očali na nosu in šivati slabo, strohнено obleko. Drugi so zopet predli, da so potem delali nogovice, rokovice in enako blago. Pa tudi obilno delo pri marsikterem ni pomagalo otožnost pregnati in odpraviti. Ob koncu našega življenja v ječi je bilo njih več precej zmešanih, trije pa so bili popolnoma obnoreli, akoravno so se naj bolj pametne ljudi mislili...

(Dalje sledi.)

Ogled po Slovenskem in dopisl.

Z Dunaja so presvitli cesar Frančišk Jožef vsim svojim deželam naznanili naj priserčniši, pravo očetovsko zahvalo za neštivilne navdušene skazovanja veselja o poroki cesarskega sina in dednega princa Rudolfa. — Zahvalno pismo je naš gospod c. kr. deželni predsednik A. Winkler z velikimi nabitki dal razglasiti po vsi naši deželi.

Javna zahvala.

Kakor leta 1879. o mojem 70. rojstnem godu tako mi je o priliki, ko mi je naš presvitli Cesar in Gospod podeliti blagovolil viteški red železne krone tretje vrste, došlo uni in ta teden ustmeno in pismeno, od blizu in daleč, od posameznih prijateljev in mnogih društev in občin toliko dokazov ljubezni in naklonjenosti, da mi ni mogoče kar hitro, kakor je dostojno in moje srce želi, vsacemu izreči dolžno zahvalo.

Zato sem primoran obrniti se na pot javnosti in svojim prijateljem, vsem skupaj in vsacemu posebej, po tej poti objaviti svojo najtoplejšo zahvalo za toliko mila mi čestitanja z radostnim priznanjem, da milostljivo odlikovanje Cesarjevo sega veliko dalje nego na samo mojo osobo, marveč da se po njem počesčen čuti ves narod slovenski, s katerim skupno po zgledu Najvišjega cesarjevega gésla: „viribus unitis“ z združeno močjo delujemo Slovenci kot neomahljivo zvesti Avstrijani in pošteni sinovi matere Slovenije. Zato, ponavlja je priserčno zahvalo za tako ljubeznjive čestitke vsem svojim prijateljem, ž njimi vred navdušeno kličem: *Slava Njegovemu Veličanstvu presvitlemu cesarju Franc Josipu I.! Bog ga z vso Njegovo presvillo rodovino mnogaja leta živi srečnega!*

V Ljubljani 17. maja 1881.

Dr. Jan. Bleiweis.

Iz Ljubljane. (*Veliko slovansko romanje.*) Vsako pošteno slovansko serce, če ima le kolikaj malo občutka za sv. katoliško vero, že same priprave za bližnje potovanje v Rim mora navdušiti. Ravno pretekle dni so se bili na Dunaju slovanski veljaki zbrali v poposvêt za to popotovanje, škof Strossmayer, škof Sembratovič, prošt Štulc iz Prage in drugi. V Pragi je kardinal Švarcenberg nalaš v ta namen zbral odbor, kteremu na čelu sta prošt Štulc in monsign. gr. Schönborn, semeniški podvodja, družih odbornikov pa je skoraj brez števila, meščanov, posestnikov, obertnikov itd., zastopani so profesorji, vradniki ter razni drugi višji stanovci.

Hervaški odbor v Zagrebu, v ta namen sestavljeni, smo omenili že zadnjič. Njemu na čelu so: dr. Rački, kanonik in predsednik herv. akademije; dr. pl. Bresztyenski, rektor na univerzi in profesor; dr. Vojnovič, vseučilišni profesor; monsig. Al. Boroša, dr. Andr. Jagatič, vredn. „Katol. Lista.“ — Povsod tedaj se vidi,

koliko je možem vsih stanov do tega, da bode njihov narod o tej slovesni priliki spodobno zastopan. V Slavoniji vodi pripravo k popotovanju škof Strossmayer sam in je dal iz tega namena prelép pastirski list do čast. duhovstva in vsih vernikov. — V Ljubljani je katoliška družba po Danici spodbudovala rojake, da naj bi se vdeležili po zmožnosti tega slavnega romanja; tudi je pn. g. predsednik prošt Jarc že z nekterimi gospodi v osebnih dopisnenih dogovorih zastran tega.

Iz Ljubljane. (*O Rudolfovi slovesnosti v nunskih šolah: slovesna sv. maša; g. katehetov govor, igra, deklamovanja, petje; spominek in obdarovanje otrok; znamenit venec za princesinjo Štefanijo; pesem.*) Od vsih strani se sliši, kako radostno, kako navdušeno so povsod po slovenskih pokrajinah praznovali poroko cesarjeviča Rudolfa in vzvišene neveste njegove Štefanije. Že zadnjič smo posebej omenili, da je zlasti šolska mladina prav praznično se veselila tega dneva. Posebno priserčno ginljivo se je ta slovesnost obhajala v tukajšnjem nunskem samostanu.

Ob osmih bila je velika maša z asistenco: na koru lepo navdušeno petje, po cerkvi tolika množica v molitvi zbranih klečečih deklic — kako slovesen prizor! — Potem so se zbrale gg. učiteljice z vsemi učenkami snotrane in zvunanje šole v samostanu na obširnem prostoru, ki je bil krasno okinčan s podobami svitlega cesarja in cesarice, cesarjeviča in Štefanije, med krasnimi cveticami, venci in mnogimi zastavami. Svečanost se je pričela s slavnostno pesmijo: „Kaj se Avstrija raduješ“, po Nedvedovem napevu. Potlej je pred mnogoštevilno množico g. katehet razkladal imenitni pomen tega dneva blizo tako-le:

V življenji slehernega človeka se verstijo veseli in žalostni dnevi ter se lahko reče, da število vsih veselih in žalostnih dni — to je človeško življenje. Samo ob sebi se razume, da mi o žalostnih dneh danes kar nič ni govoriti; temuč samo o veselih, srečnih. Pa tudi veseli so med seboj jako različni; nekoliko jih je med njimi, ki so med srečnimi naj srečniši, med veselimi naj veselejši dnevi. Le nekaj izgledov. Eden naj lepših dni je gotovo za vsacega kristjana dan pervega sv. obhajila. Celó kronane glave, mogočni vladarji, n. pr. Napoleon I. v svojem osodovitem življenji, niso našli lepšega dneva, kakor jim je bil dan pervega sv. obhajila. In kdo res bi si mogel še lepšega dne želeti, kakor je tisti presrečni dan, ko se mlado nepopačeno serce pervikrat z Jezusom sklene pri sv. obhajilu!

Drugi izgled. Ko je mladeneč dokončal svoje študije, in si ni le glave napolnil z raznovrstnimi vednostmi, ampak si je vedil svoje serce tudi čisto ohraniti in z molitvijo, spodbudnim branjem in pogostnim sprejemanjem ss. zakramentov od leta do leta bolj oblažiti — če si tak mladeneč dokončavši šole izbere duhovski stan: o kako je slovesen in veličasten tisti dan, ko poklekne pred svojega škofa, mu roke podá, da jih mazi- lijo s sv. oljem in mu dajo nebeško oblast, grehe odpuščati, daritev sv. maše opravljati itd., ter mu na to dajo bratovski poljub mirú! O kako nepopisljivo veselo je potem tisto slovesno jutro, ko pervikrat daruje na oltarju neomadežano Jagnje nebeškemu Očetu! Kteri mašnik bi mogel kdaj pozabiti taki dan!

Pa še en izgled. Ako keršanska devica enako zverši svoje učenje in si prisvoji potrebnih vednosti, pa pri tem tudi svojega serca ne pozabi, marveč si ga zná vedno čistega ohraniti in z milostjo božjo od dne do dne čedalje bolj olepšati in oblažiti, ako taka blaga deklica slednjič želi za Zveličarja še več storiti in ima pogum se Zveličarju popolnoma darovati: o kako imeniten, kako prekrasen je za njo tisti dan, ko pred ol-

tarjem Gospodovim svetu slovo dá, od škofa redovniško obleko sprejme in radostno pevajoč svojemu nebeškemu Ženinu naproti hiti, da se mu sebe vso popolnoma daruje za čas in za večnost — o kako bi mogla kdaj pozabiti ta veličastni dan!

Drugi pa so od Boga poklicani za svetni stan. Pa tudi zanje je ginljiv, je nepozabljiv tisti dan, kadar — ako so v nedolžnosti lepo keršansko preživeli svoja mlada leta — stopijo v cvetji naj lepših lét pred oltar, da sprejmejo zakrament sv. zakona: do hladnega groba jim ostane v spominu ta lepi dan!

Pa veselje prvega sv. obhajila je še s tem mnogo povečano, da se ne veselijo le srečni otroci sami, ampak ž njimi tudi pobožni starši, dobri učitelji in zlasti duhoven, ki jih pervikrat k Jezusu pripeljejo; pri novi maši ni le vesel novomašnik, ampak ž njim vred se veselijo vsi sorodniki in znanci, cela duhovnja; pri sprejetju v samostan in pri slovesnih obljubah se ne veselijo le dotične neveste Kristusove, ampak ž njimi se veselijo tudi starši in sorodniki in znanci: kar ta samostan stoji, je že marsiktera solza veselja kanila o takih priložnostih; in tudi na dan ženitnine se ne veselita samo ženin in nevesta, ampak tudi vsi ljubi povabljeni gostje.

Oburnimo zdaj vse to na današnji slovesni dan! O kako radosten, kako veličasten je današnji dan za prevzvišenega ženina Rudolfa in slavno nevesto Štefanijo! Kako je danes lahko vesel in zadovoljen cesarjevič Rudolf, ako se ozira nazaj na minula leta svoje mladosti, ktera je tako lepo in pridno porabil; ni se le navadil raznih jezikov, ni se le izuril v raznoterih vednostih, ampak zlasti je skerbel ves čas za svoje serca. Ginljivo je brati, kako rad je ves čas molil, redno službo božjo obiskoval, pogosto ss. zakramente prejemal, in kako je ravno zdaj pred poroko Sveto deželo obiskal, tisto deželo, ki so jo posvetile nekdanje Zveličarjeve stopinje, ki je posvečena po kapljah Jezusove presv. Rečnje Kervi — in tam kjer je nekdanje počivalo Jezusovo božje Telo, je bil obhajan! Enako lepo so pretekle tudi Štefaniji otročja leta; njeno naj večje veselje je bilo doma pri starših, ktere je priserčno vsikdar ljubila, očitno pa (saj tako je brati) se je pokazala le o priliki, ko je bila poroka njene sestre. In ko se je zdaj točila od svoje ljubljene domovine, pravi nek zanealjiv časnik, šla je še v samostan h karmeličankam in se je tam celo uro pomudila, šla je po celicah in se tudi na uborno samostansko posteljo usedla in tako detinsko ljubeznjivo se vedla, da je ne bodo nikdar pozabile. — Pa prevzvišena ženin in nevesta se ne veselita sama, ampak ž njima se priserčno veselita Njih veličanstvi cesar in cesarica, pa vsa cesarska rodovina in vsi visoki sorodniki in gostje, ter vsi narodi mogočne naše Avstrije! Kdo bi bil v stanu popisati splošno radost! Zdi se mi kakor bi bila vsa serca zvestih Avstrijanov danes zgolj zvonovi, lepo doneči zvonovi, ki se lepo vjemajo in glasno donijo tje proti Dunaju: o kako krasna, kako ginljiva, presunljiva je ta harmonija vsih radujočih se narodov! Zato vas povabim, pridružimo se temu občnemu veselju še mi in radujmo se danes z glasnim prepevanjem, radostnim deklamovanjem.

Zdaj je prišlo na versto deklamovanje slovensko in nemško, ki se je prav gladko veršilo; posebno pa nam je bila všeč nalašč za ta dan zložena pesem, ki jo je navdušeno deklamovala gospodičnja V., učenka 8. razreda (gl. na koncu).

Ko se je končala še glediška igra, v „Danici“ unkrat priporočena, je g. katehet šolski mladini še nekaj priporočil. Kadar namreč se kaj posebno imenitnega zgodi, postavijo spominek, sozidajo kako poslopje, po-

stavijo piramido, kak steber kamenit itd., v mnogih krajih pa je navada, da se o posebno znamenitih prigradkih zasadi malo drevesce in kakor se vsako leto drevo na novo ozeleni in razcvete, tako se tudi spomin obnovi; tedaj predlaga, naj vsaka zasadi v rahlo zemljico mladega serca tudi drevesce, to je: nauk Jezusa Kristusova, ki naj se razrašča v trojni košati verh žive neomahljive vere, terdnega zaupanja na Boga (ki je tem bolj potrebno, ker se sedaj ljudje preveč zanašajo na-se, na svojo učenost in spretnost itd.), ktero naj poživlja obilna pobožna molitev, in verh goreče ljubezni do Boga in do bližnjega, ki naj se kaže v zvestem spolnjevanju zapovedi Božjih in cerkvenih: naj tedaj skerbijno ves čas svojega življenja s branjem in poslušanjem božje besede ter večkratnim prejemanjem ss. zakramentov, da se to drevo čedalje bolj vterdi in razkošati, da obilno zeleni in cvete ter stoterni sad donša za čas in večnost.

Popoldne pa je bilo obdarovanih 50 ubožnih učenk z jedili (kajti otročje veselje ni popolno, če ni tudi kaj za v usta!) in knjižicami. — Omenimo naj še to, da je ena redovnic naredila iz samih oblanic različnega lesa zeló umeten in krasen šopek, ki so ga milostni gospod knezoškof oddali na Dunaji na dotičnem kraju.

Bog daj, da bi prelepi izgled vzvišenega ženina in neveste ne bil brez vpeha pri naši mladini, ki je lepih bogoljubnih izgledov še bolj potrebna, kakor lepih naukov!

Pesem.

Po vsih krajinah monarhije
Veselje danes se glasi,
In struna sladke melodije
V radosti zvišani doni.
Poroko slavno dans praznuje
Bodoči mili nam vladar,
Premnogo serc se ž zjim raduje,
Moléč ga spremlja pred oltar.

Prealavne Avstrije je nada
Princ Rudolf, slava in radost;
Na strani Štefanija mlada,
Kraljeva kinča jo visost.
V nebo vzdigujejo se klici
Navdušenja iz dna sercá:
Cesarjeviču, zaročnici
Naj srečo Bog obilo dá!

Mladina tudi pregoreče
Dans prosi milega Boga,
Da cvet naj blage dije sreče
Povsodi Veličanstvoma.
Očetov krono jima hrani
Vseh kraljev Kralj naj in Gospod,
Mogočno Avstrijo naj brani
In v njej habsburški žlahtni rod.

Visoko v sreče naj višave
Dvo-orel dviga se vsikdar,
Naj kitijo ga venci slave,
Mirú mu svéti mili žar,
Da varno bivajo narodi
V zavetju močnih mu perót,
Da k solncu sreče vse naj vodi,
Omike jim odpira pot.

Dokler ponosni Dunav teče
Čez krasna avstrijanska tla,
Preslavna krona naj leskeče
Na glavi se Habsburžana!

Vesela kliče monarhija,
Da se razlega do neba:
Preblagi Rudolf, Štefanija,
Soproga slavna, živila!

V Šmarjeti smo tako-le obhajali poroko našega cesarjeviča Rudolfa: Sinoči smo zažgali po gričih in hribih vesele krese. Zjutraj po „Marijnih Šmarnicah“ so se zbrali vsi šolarji in veliko družega ljudstva k slovesni sv. maši. Pred sv. opravilom je bila blagoslovljena nova šolska zastava z zares lepimi svilnatimi trakovi, ktere so kupile grajšinske tri gospodičine. Zdaj je bila pa zlata poroka starčikov Jožefa Gorenc-a in žene njegove Uršule Kermčeve, ki sta že nad 53 lét v sv. zakonu in sta štela ta dan ravno en mesec in 150 lét skupaj. Imela sta tri starčike za priče, ki so skupaj imeli pol leta in 246 lét. Naj starejši, še terden mož, šteje 88 lét. Gosp. župan Jčžef Pergar jima je bil starašina. V govoru je bila prav primérno omenjena cesarjevičeva poroka. Za tem je bila sv. maša z zahvalno pesmijo.

Šolska mladost je med slovesnim zvonjenjem in pokanjem možnarjev spremila novo zastavo v šolo, ker nam je nevgodno vreme zabranilo, da nismo mogli na Viniverh k sv. Jožefu. V šoli, kjer je bilo do 230 otrok, je bil razložen pomen nove šolske zastave in marsikaj mikavnega iz življenja blazega cesarjeviča je bilo vpleteno; posebno je bilo otrokom priporočeno, naj ga ponesmajo v pridnosti pri učenju, v ljubezni do staršev in v prijaznosti do bratov in sester. Zdaj so otroci zapeli mnogotere pesmi, govorili več dogodb iz berila, in bili so pogostovani. Vsak je dobil dober kos kruha in še kaj družega. Vsi veseli so še zapeli cesarsko pesem in trikrat zaklicali: Rudolf in Štefanija živela!

Svatje, otroci in zetji zlatozaročencev so se zbrali k zajuterku. Bilo jih je 20. Vsi smo želeli, da bi naš cesarjevič Rudolf s princesinjo Štefanijo danes 50 lét obhajal zlato poroko; zapeli smo tudi novo pesem, in ko smo v zares prijazni družini se veselili, smo se spominjali tudi svetlega cesarja, ko toliko dobrega storil. In tako nam je pritekel urno čas, ko se je na Dunaji ravno blagoslovljala slavna poroka, ter smo še enkrat novoporočenemu cesarskemu paru vse dobro želeli. Možnarji so vso to slovesnost ves čas prav dobro spremljevali. Bog nas usliši in daj svoj mogočni blagoslov cesarjeviču in njegovi visoki soprogi!

Iz Šmarjete, 10. maja 1881.

Iz Naklega, 11. majnika. (O naselbi v Bosno itd.) Prejel sem danes od č. o. Brseska z Dunaja odgovor na pismo, v katerem sem mu naznanil, da je odposlana vsa za Bulgarijo napravljena roba. Boga hvali, da se mu je serčna želja tako hitro spolnila, in še več je dobil, kakor si je želel, ter obeta, da bo presv. Serce Jezusovo dobrotnikom gotovo vse obilno povernilo. Piše, da je vse storil, kar je mogel, za pomoč svojim misijonom, pa dozdaš še nič ne vé, kaj bode slavno ministerstvo odgovorilo na vloženo prošnjo. Zdaj ima hude bolečine v križu, kakor vsako leto; časa nima kar nič, toraj prosi, ne zamerite mu, da kar po meni to razodene; pošljite mu nabirke za njegov misijon kje do 20. maja na Dunaj v „k. k. Waisenhaus“, ker potem bo šel skozi Ogersko proti domu v Adrijanopolje. Vsim dobrotnikom v Ljubljani ter po Kranjskem preserčno zahvalo naznanuje za vso mu skazano prijaznost in dobrotljivost, pa dostavlja, kako se mu Kranjska dežela dopada, da bi bil prav rad Kranjec, ako bi imel še le deželo si izbrati. Ker ima v misijonski hiši v Adrijanopolju 8 mašnikov, pa še družih po misijonskih postajah, toraj potrebuje dosti maš, za ktere se lepo priporoča gospodom, kateri jih morda odveč imajo, da jih ali kar v Adrijanopolje pošljejo, ali pa vredništvu „Da-

nice“ ter z njimi znatno pomagajo misijonu v njegovih potrebah. To od misijonarja očeta Brseska.

Zdaj pa še nekaj. *Brseska*

Jeseni mislimi v Bosno, da zemlje nakupim. Ali ne vé m še, kje bom dobil dosti zemlje skup, okoli 1000 oral; prejeli ste prošenj za cerkvenih opráv itd. od raznih oo. frančiškanov — mislim, da bi le-ti naj bolj znali povedati, kje bi se kaj dobilo. Toraj Vas lepo prosim: ali sami pišite do onih patrov, ali če nimate časa, prosim, da mi daste napise do njih, da jim bom sam pisal. *) Ako sami pišete, prosim postavite vprašanje, ali ima tamo dosti zemlje na prodaj — pa take, da niso na nji kmetje, t. j. obdelovavci (koloni), ampak da jo turčin ali sam obdeluje, ali pa je še čisto neobdelana, ter nima nobenega „kolona“. Tudi vprašajte, po čém se dobiva take zemlje bosanski den in in po čém avstrijski oral (joh)? Kaka je zemlja v vsakem kraju? To moram zvedeti, da bom zamogel potem vsaj nekoliko presoditi, koliko denarja bo treba samo za zemljo vsaki družini.

V druge kraje vendar ni treba pisati, kakor v okraj Banjaluški, ker pod staro gradiško je kraj merzličen: globoko v Bosno pa naši ljudje še ne gredo, ker se Turka bojé — kar imajo tudi prav — toraj bolj na meji želimo ostati.

Morebiti bom še kaki ubožni cerkvi tam doli kakšno opravo z Dunaja dobil, ker „Paramentenverein“ mi je odgovoril, da bo skusil pomagati, samo imena mora zvedeti, kje in kaj se potrebuje.

V al. Lah.

Iz Bulgarije. (Poročilo o bulgarskem misijonu redovnikov vstajenja Jezusa Kristusa v Adrijanopolu za 1879/80. [Konec.]) Kar tiče denarni stan, je ena naj težavniših okolišnin pri nas. Odkar je naš misijon, djal bi, kakor po čudežu vstal, ni nikoli imel potrebnih prihodkov. Pa ne le, da se mu je bilo vedno s pomanjkanjem vojskovati, je imel še vsako leto prešnje dolgove plačevati. Pa kolikor bolj se je naša šola razširjala, toliko obilniše so nam darovi prihajali; toraj ako se tudi nismo mogli dolgov čisto znebiti, smo vendar polni hvaležnosti do Boga in dobrotnikov zamogli z veliko zaupnostjo zreti v prihodnost. Naša šola se je z Božjo pomočjo zvékšala, kakor smo že omenili; toraj je bilo potreba nakupiti novih poslopij in po nekoliko prizidovati. Po takem so se nam izdajki zvikšali, ni pa nam dozdaš Previdnost naklonila novih prihodkov.

L. 1878 smo imeli izdajkov 73.385 frankov, prihodkov pa le 62.254 frk.; l. 1879 so se izdajki narasli do 114.008 frk., prihodkov je bilo le 58.866 frk. Treba je bilo toraj vzeti na posodo 25.000 frk., in zraven tega smo imeli plačati še 30.000 frk. raznim zakladavcem. Taki je bil stan l. pros. 1881. Od tega časa, hvala Bogu, je en del dolgov plačan.

Dalje pravi poročilo med drugim: Opraviti imamo z neolikanim, pa vedoželjnim ljudstvom, ktero se dá prav lahko pridobiti za sveto Cerkev, ako mu moremo napraviti novih šol; če pa to opustimo, ko razkolniki povsod šole ustanovljajo in bogato oskerbljujejo, se nam bo kmali treba boriti zoper lažnjivo oliko in naše delo bo veliko nevgodniše.

Dan danes so duše tega ljudstva še kakor neobdelovana ledina, kakor je veči del tudi njihova zemlja

*) Kolikor se v naglici spominjam, je čast. o. Marko Mariić, frančiškan in župnik v Banjaluki, kateri bi vedil nekaj sam povedati nekaj pa svetovati, do koga bi se bilo obrniti. Ker je vsa zadeva taka, da je koristno vediti to tudi drugim, toraj sem sprejel v list vse pismo; sicer pa prosim, pišite sami, ker sem v zadregi s časom. Vr.

ledinska, ter jo mora vsakdo brez prepira obdelovati; pozneje pa bo to močno obdarovano ledino treba z veliko močjo in natézanjem tuji roki izvijati, ko bo že z ljuliko obsejana. Naj se toraj nihče ne čudi, da smo voljni vedno več in več učencev sprejemati v našo napravo; zakaj kakor znatno bi bilo to število, je vendar silo majhno v razméri s potrebami te dežele. (Ravno prav tedaj, da jeseni tudi usmiljene Sestre iz Zagreba pridejo v Bulgarijo. Vr.)

Razun tega, kakor smo že lani omenili, nam je treba nakupiti neko hišo za kuhinjo in dve obednici, kar bo z delom vred stalo čez 47.000 frk., in vendar to še ni vse, česar potrebujemo. K temu vedno živejši prihaja potreba že omenjene lastne tiskarne. Sv. Oče nas močno spodbujajo, da naj jo skoraj že pričnemo. Nj. apostolsko Veličanstvo cesar so nam premilostno poslali naglotiskavnico in vis. c. kr. vlada nas je oskerbela z bulgarskimi čerkami. Treba je bilo toraj primérno poslopje kupiti; toda vravnava teh prostorov bo delala novih stroškov. Med tem delamo pri turški vladi potrebne stopinje, da dobimo privoljenje za pričetje tiskarne.

K tem poročilom pristavlja prečastitljivi o. prednik naj gorečniji zahvalo vsim dobrotnikom za njih preblago pomoč, prosi še dalje, mi-ijona z darovi se spominjati in moli k Bogu, naj vsim dobrotnikom prav obilno povračuje njih mile darove v nebesih, pa tudi že na zemlji.

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

23. vel. travna. Sv. Deziderij. — 24. Marija D. Pomočnica. — 25. S. Urban. — 26. Vnebohod N. G. J. Kr. — 27. S. Magdalena Pac. — 28. S. Viljem. — 29. Šesta nedelja po Vel. noči. S. Maksim šk.

Zahvale:

Št. 39. Očitno zahvalo naznanujem Naši preljudi Gospelj presv. Jezusovega Serca za ozdravljenje silo hudo bolne moje hčere, kateri se je pa po opravljanji devetdnevne vidno zboljšalo, in je upanje, da okreva. Zategadelj priporočam vsacemu v težavah s terdnim zupanjem k Mariji Devici priteči, gotovo ga bode ona uslišala.
Antonija Ž.

Št. 40. Nevarna pravda se mi je na priporočilo k N. lj. G. presv. Serca prav dobro in srečno iztekla; toraj očitno naznanjam priserčno zahvalo. Bodi vedno čišena N. lj. G. presv. Serca!
J. A.

Št. 41. Za srečen izid nekega važnega opravila: slava Naši ljubi Gospelj presv. Serca in sv. Jožefu!
F. Z., učiteljica.

V molitev priporočeni:

Duhoven, ki se ga je stara bolezen zopet hudo lotila, živo priporočen v bratovsko molitev in čč. gg. tovaršem v „memento“. — Neke pohujšljive zadeve za odpravo. — Spreobrnjenje ukoženega starca. — Gospodičina se goreče priporoča v molitev, da bi na prošnjo Naše ljube Gospé presv. Serca zadobila ljubo zdravje. — Bolnik v veliki nevarnosti, za zdravje. — Sestra priporočuje brata, da bi se saj v svetem letu z Bogom spravil. — Na duhu in telesu močno skušana deklica priporočuje se v molitev v novič. — Sestra serčno priporoča hudo bolno sestro za zdravje, če je Božja volja. — V veliki sili se zatečem k tebi, bratovšina Naše

ljube Gospé, in ti priporočim svojo bolno sestro, ki strašno terpi za bolečino v glavi; noč in dan prevpije, od bolečine v glavi ji je znoreti. Nobeno zdravilo ji ne pomaga, še le hujše ji storijo. Le Bog zamore pomagati. Pomagaj Bog na prošnjo Naše preljudi Gospé presv. Serca! Ako bo pomoč došla, obljubim uslišano prošnjo po „Zg. Danici“ v veči čast Božjo in N. lj. G. presv. Serca razglasiti.

Zlate zerna za vsaki dan mesca.

23. vel. travna. Ne bogastvo, ampak Boga ljubeče serce človeka stori srečnega.

24. Za prihodnje nakopičen denar je dostikrat manj, vreden kakor kup smeti.

25. Milošnja v zdravji živečega človeka prinaša še enkrat toliko obresti, kakor milošnja umirajočega.

26. Vse smertne naznanila: „Umerl je“, veljajo tebi: „Umerl boš“!

27. Tebe moti sreča bogatih, ker vidiš le to, kar imajo, ne pa tega, kar se jim pogreša.

28. Zdaj je Bog še naš Oče, jutri utegne biti že naš Sodnik.

29. Červ, ki požrè naj lepši klice in skazi naj lepši sad, se imenuje samolastna ljubezen.

Listek za raznoterosti.

Mati usmiljena.

Kraljica, Mati vsmiljena,
Marija počesena!
Cvetlica upa hvaljena,
Vsim tužnim zaželjena!
V dolino solzno zri na nas,
Prosečih čuj pregnancev glas:

O Mati! le en sam pogled
Nam pošlji tolažila,
Steziče čednost temno sléd
Razsvetli, Zvezda mila;
Naj tvoje sládko in krotkó
Od greha vrača nas okó!

Z nebeške slave mil' obraz
Nam Jezuškov pokaži;
V britkostih zdaj in zadnji čas
Z zaupom nas oblaži,
In v rajski vert otroke tje,
O sladka Mat', pripelji vse!

Radoslav.

Dve veliki napravi ste zdaj ob enem v delu v Ljubljani:

1. Cerkev Jazusovega Serca.
2. Prezidovanje deške sirotišnice.

Ktero bomo podpirali?

Obé, obé!! Pa tudi 33 junakov študentovske kuhinje, prosimo, ne pozabiti.

Dr. Jan. Bleiweis-u e. c. kr. deželni predsednik gosp. Winkler 12. t. m. izročil od presvit'ega cesarja podeljeni mu red železne krone. Čestitali so prezasluženemu možu k temu premnogi prijatli, družbe, počastila ga je v soboto večer živa serenada. Vsa dežela je vesela tega poslavljenja.

† Umerli sv. Janeza Nep. dan o „Ave Maria“ zvonjenji so mi dobra mati v 75. letu svojem po večkrat-

nem bolehanji. Rojeni na Prežganji so živeli Pavličevka v Štangi in potem vdova pri meni v Ljubljani. Bili so pobožni brez vsakere sitnjave, delavni vedno v pobožnosti, ktera ima obljubo sedanjega in prihodnjega življenja, vsem, kateri so jih poznali, v spodbudo. To se je pokazalo tudi pri njihovem pogrebu, in za vso o tej priliki mi skazano ljubezen priserčno zahvalo izrekam v imenu vse hvaležne sorodovine.

Josip Marn.

† **G. France Mavrnik**, posestnik v Višnji gori, je umrl 19. t. m. Priporočam ga kakor svojca prijateljem v molitev. Naj v miru počiva.

Jakop Dolenc, stolni kaplan.

Četrti štacijon križevga pota, namenjenega za Kerko, je izpostavljen v štacuni gospe Hofbauerjeve. Sliko je naredil g. Koželj po Führichovi, okvir pa g. Ozbič, oba v Kamniku. Delo je lepo in vredno, da se pogleda.

Zastran sv. Detinstva naj pomnijo vodstva, da od 2. nedelje po Veliki noči do konca majnika se na povoljni dan opravi druga sv. maša za deležnike sv. Detinstva in posebej za vstanovnike sv. Detinstva prečast. škofa Karola Janson-a. (Gl. v Handbüchl. str. 36 in 49.) Vseled škof. privoljenja, danega ob enem s poterdilom sv. Detinstva, smejo vodniki dotične praznike s sv. mašo tudi prestaviti. Znano je, da o tej priliki so za deležnike popolnoma odpustki pod navadnimi pogoji.

Nauk za prvo spoved. Sostavil Simon Zupan, katehet. V Ljubljani 1881. — To je majhna knjižica z 31 stranmi, ki pa ima veliko dobrega blaga in je smožna prav zelo slajševati pripravlanje za sv. spoved. Prodaja se v katoliški bukvarni po 10 sld.

Originelle praktische Festtagspredigten für das ganze Kirchenjahr von Fr. Xav. Weninger, Missionär der Gesellschaft Jesu. Mainz 1881. Cena 3 gl. 24 kr. Ta del, kakor tudi prvi del (cena 3 gl. 60 kr.), ki je že poprej prišel na svitlo, se dobiva v katoliški bukvarni. Pridige so bolj kratke in lahko razumljive, kolikor smo v naglici mogli viditi.

Iz Bohinja. Dovolite, da nekoliko naznanim o novi cerkvi v bohinski Bistrici. Zidarji, ki so prišli sv. Florijana dan, imajo doveršiti še obok, zvonik in tlak, potem se prične snažiti, ter bo dodelano, kar je zidovja; toda znotranjega ni še nič. Staro cerkev smo že poderli, le še, kar je v koru, smo pustili in z deskami opazili, da se ob nedeljah odpre.

Iz Trebelnega, 10. vel. travna. Danes obhajamo tudi tukaj, kolikor se dá slovesno, poroko cesarjevičev. Pri obéh mašah je bila cerkev polna pobožnih molilcev; precejšno število jih je prejelo tudi ss. zakramente; možnarji pa še zdaj pokajo, ker sinoči se zavolj obilnega dežja ta veselica s streljanjem in kresom ni mogla tako obhajati, kakor je bilo namenjeno; če se razvedri, bo kres drevi gorel.

Dar za Bosno. Mladi grof Wurmbbrand je pisal iz Stolca v Bosni svojemu visokorodnemu očetu v Ljubljano, kolika revšina je tudi tamkaj v cerkvenih zadevah. Vojaški načelnik vse hvale vredno veleva, da ima vojaštvo vsako nedeljo Božjo službo, pa za sv. mašo z blagoslovom še monštrance nimajo. Ko se je odbor katoliške družbe 6. t. m. med drugim tudi o tem posvetoval, se je odbornik pasár gosp. Zadnikar oglasil in povedal, da ima on tako, prav dobro monštranco, ter da jo hoče v Bosno darovati v imenovani namen, samo da jo nekoliko vravná, kar se bo v 14 dneh zgodilo. Se vé, da s pohvalo je odbor sprejel to ponudbo.

Versko razdjanje v Berlinu. V tem protestanškem velikem mestu je od l. 1875 do 1879 kacic 100.000 protestanških zakonov, ki niso cerkveno sklenjeni, in v ravno tem času 245.205 nekeršenih otrok od protestanških staršev. Lutrovo djanje je postalo dokončno razdjanje! — Pri takem življenju v Berlinu ni šudo, da se ravno tam gori razodeva nova in nenavadna šiba. Pišejo namreč, da strašanski roji komarjev na mirijade napolnujejo ceste, terge, prostore, da je groza! Merčes tedaj sili k merčesu.

London. Časnik „Tablet“ popisuje velike napredke, ki jih dela katoličanstvo na Angleškem. Od l. 1850 do 1880 so se mladenči, ki hodijo v katoliške šole od 24.000 pomnožili na 204.752, cerkve in kapele pa od 597 do 1475. Za same šole so katoličani v tem času darovali 25 milijonov lir.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Čast. g. Al. Stare 2 gl. — G. M—h 1 gl. 70 kr. (ostanka od znane zađeve). — Č. g. Fr. Mekinec 1 gl. — Čast. g. župnik Gr. Jakelj 1 gl.

Za opravo ubožnih farnih cerkev naše škofije: Iz Ternovega 10 gl. — Iz Černomlja 54 gl. — Tri neimenovane 1 gl. — Iz Košane 12 gold. 65 sld. — Iz Cerkljan na Gorenjskem 34 gl. 20 sld. — Ana Rihar 25 sld. — Iz Dovjega 44 gl. — Iz Dol 11 gl. — Iz Loškega Potoka 8 gl. — Iz Starega loga 39 gl. 25 sld. — Po č. g. mestnem župniku Rozmanu 12 gl. — Iz Šenčurja pri Kranji 22 gl. 79 sld. — S Prema 3 gl. 70 sld. — Z Vojskega 15 gl. 95 sld. — Iz Beznice po č. g. Brusu 10 gl. — Iz Mirne peči 25 gl. — Iz Škocijana pri Dobravi 25 gl. — Iz Motnika 7 gl. — Iz Škocijana pri Turjaku 10 gl. — Iz Želimelj 10 gl. 24 sld. — Pri č. g. Uršularicah oddanih 13 gl. 50 sld. — Iz Trebelnega: č. g. župnik 5 gl.; zbirke 16 gl.

Za družbo sv. Vincencija: G. Jož. Ožura 5 gl.

Za bratovščino N. lj. Gospe presv. Serca: G. L. Ravnik 1 gl. (Mislim, da ima ta namen? Če drugač, pa naznanite. Vr.)

Koledniku sv. Miklavža (za novo cerkev v Bohinjski Bistrici): Č. g. župnik Ant. Smrekar 5 gl. — Neimenovan 3 gl. po obljubi za eno treh prošenih jabelk, ktero meni, da je dobil na prošnjo sv. Nikolaja; priporočevaje se še za nadaljno dvoje.

Za cerkve v Bosni: Č. g. Al. Stare 2 gl.

Za Bosno ali Bulgarijo: Po J. K. iz Gorice: 1 monštranca, 1 ciborij, 1 misal, 2 mašni obleki z vsim dotičnim, nektare štrole, nekaj burz, purifik., rutic, korpor., 3 velike podobe z okviri (Op. eden dospel nasled. dan), 1 albo, nekaj oltarnic mrež. Bog plačaj dobrotnikom!

Za sv. Očeta: Z Rove č. g. Al. Stare 2 gold. — Neimenovana 50 sld.

Za bulgarski katol. misijon v Adrianopolu: Neimenovana 20 sld. — Po č. g. J. Dolencu 2 gl.

Za sv. Detinstvo: Iz Cerkelj po č. g. dr. J. Mavrinku 11 gl. 80 sld. — G. Jož. Ožura 5 gl. — G. J. Bahovec 1 gl. — Č. g. Al. Stare 1 gl. — Č. g. Ant. Smrekar 1 gl. — Č. g. župnik Gr. Jakelj 3 gl. 14 sld. (Drugi dar. prih.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. Fr. S—r v Lib.: Odgovor na vprašanje: G. Miroslav Tomec v št. Vidu pri Ljubljani; g. Mat. Koželj v Kamniku.